

Bram Vermeulen, Marijke

Ze is weer thuis, Marijke
Alles is weer gewoon
Ze hangt voor de tv
Of aan de telefoon
Op ieder net een spel
Zij weet de antwoorden wel
Maar ze doet niet mee

Ze is weer thuis, Marijke
Daar waar haar poppen staan
Een kamer vol met meisje
Maar het bed is opeens zo klein
Geen sporen meer van schreeuwen
Van gooien, huilen en pijn
Ze is nooit hier weggegaan

Ze is weer thuis, Marijke
Daar waar haar boeken staan
Nu staan er leugens in
En de posters staren haar aan
Haar moeder komt steeds binnen
Wil iets gezelligs doen
Maar Marijke heeft geen zin

Nooit, nooit meer

Ze is weer thuis, Marijke
En er is niets gebeurd
Ze heeft daar nooit gestaan
Met hem en een koffer vol met hoop
Daaronder aan die trap
Klaar voor de grote stap, nee
Dat heeft ze nooit gedaan

Nooit, nooit meer

Ze is weer thuis, Marijke
En dat hij groot en veel was
En alles van alles wou weten
Zacht en hard tegelijk
Hoe mooi ze was, en rijk
De namen die hij haar gaf
Ze wou dat ze het vergeten was

Ze is weer thuis, Marijke
Ze gaat weer vrolijk uit
Dan lacht ze veel en hard
Dat weet ze wel
En dat ze oppassen moet
Als iemand aardig tegen haar doet
Want ze huilt nog snel

Nooit, nooit meer
Nooit meer weer